

Fent, a magasban fáklyák lobogtak, és fénybe borították a Palazzo Vecchio és Bargello tornyait, de valamivel északabbra, a katedrális előtti téren csupán néhány lámpás pislákol. Ezek némelyike gyengén megvilágította az Arno folyó rakpartját is, ahol a sötétség közeledte még fenyegetőbb volt; az itteni városlakók jónak látták idejekorán nyugovóra térni házuk oltalmában. A homályban már csak néhol mozgott egy-egy alak: *matrózok, akik kapkodva tekerték össze a öteleket*, és súrolták a fedélzetet, miután befejezték az utolsó javításokat hajójuk vitorlázatán, kikötőmunkások, akik sietve hordták a rakományukat a közeli raktárak biztonságot adó falai közé. Bár az utcák néptelenek voltak, azért az éjszakában ide is jutott némi fény a kocsmák és bordélyházak ablakaiból.

1. De tudta, ez alkalommal túl messzire ment. Vieri arca bíborvörösre változott a dühtől.

a) Elég volt, Ezio, te ócska szájhős! Lássuk, a kardodat is olyan jól forgatod-e, mint a nyelved!

α) Öljétek le a fattyúkat! – üvöltötte.